

DELAVSKA MLADINA

LETO I. • LJUBLJANA, MAJA 1939 • ŠT. 5

Za naše zdravje in rast - pa tudi za čast!

*

Pot k soncu,
v svobodo!

Kakor je delo važno in potrebno, da z njim ustvarjamo vse kar potrebujemo za vsakdanje življenje — je na drugi strani važen tudi počitek. Človeški organizem potrebuje po napornem, pa naj bo to po umskem ali fizičnem delu oddih, da more zbrati novih sil in moči za novo ustvarjanje.

Zato ni vseeno, kako uporabljamo naš prosti čas. Naša sposobnost pri delu je mnogo odvisna od tega, kako smo prebili večer ali nedeljo.

Mnogo jih je, kateri so mnenja, da morajo posebno v nedeljo v gostilne, kjer do pozne ure popivajo, plešejo in razgrajajo. To jim je oddih in razvedrilo. Gotovo to ne more biti resnica. Svoje zdravje, mlade sile, pa tudi čast in poštenje s tem zapravljajo. S težko glavo in kletvijo na ustih gredo drugo jutro na delo. Marsikateri pa sploh na delo ne gredo, doma ostanejo, češ, kdo bo vedno delal, saj je pet dni za to tudi dovolj. Ali ste že kdaj pazili na to, kako vrše delo vsi oni, kateri so nedeljo oskrunili in še drugi dan vrtoglavi stoje pri strojih in se ne znajdejo pri delu.

Zgodi se nezgoda. Stroj je zgrabil delavca za roko in mu jo težko poškodoval. Vzrok! Nepredvidnost, glava polna še misli na nedeljo, vino se še ni skadilo in možgani zmedeno delujejo. Pozneje se zave, da je naredil greh — sebi in svo-

jim. Škoda, katero vse življenje ne more popraviti.

Za nas mlade delavce, člane KDM pa je nedelja ne samo navaden dan za oddih in razvedrilo. Nedelja je Gospodov dan. Že zato ga ne smemo skruniti — pa tudi zaradi našega zdravja in sil, katere moramo zbirati in varovati, da bomo sposobni vršiti naše dnevno delo. Naša pot v nedeljo ne sme peljati v zatohle in nezdrave gostilniške prostore. Ne. Naša pot je ven v naravo, med zelenje in cvetje. Tam je mesto za nas. Tam zdravje in moč. Zeleno polje in hrib, kjer lahko polje naša pesem in mladostna razigranost.

In ko nas drugi dan kliče

tovarniška sirena na težko in naporno delo — je naš korak prožen, glava vedra in čista. Delo, kljub vsem težavam in nevšečnostim nekaj lepega in vzvišenega. Zadovoljstvo nam veje z obrazov in zato je tudi naše delo dobro izvršeno.

Ni dovolj, da samo nekateri uživamo to lepoto narave. Mi moramo znati to posredovati tudi drugim — vsem onim, kateri ostajajo ob večerih in nedeljah v družbi, ki iščejo utehne in veselja v umazanih kvantah in vinu. Da. Vsi ti in še ostali spadajo v naše vrste.

Mi hočemo zdravo in zadovoljno delavsko mladino — kajti le ta bo sposobna ustvarjati sebi in svojim lepšo bodočnost.

Kako pa kaj s propagando...?

Da! To vprašanje bi moralo vse, ki smo člani KDM zanimati. Saj nam vendar ne more biti vseeno, ali ima naš list 500 ali 5000 naročnikov.

Prvič je važno pri tem to, da se z našim delom upozna vsa delavska mladina in jo tako pritegnemo k sodelovanju in v naše vrste. Naša delavska mladina potrebuje dobrega in zanesljivega vodnika. In to nalogo vendar v polni meri vrši naš list »Delavska mladina«.

Drugič pa tudi iz finančnih razlogov ni vseeno, ali je 500 ali 5000 naročnikov. Kdor je le malo računarja, bo to priznal. In KDM je navezana glede lista in vsega ostalega

samo na naročnino za list in članarino svojih članov.

Zato je tedaj zelo važno, da list kolikor mogoče razširimo.

Na tisoče naših sodelavcev in sodelavk bi list naročilo — pa ga ne poznajo in zanj ne vedo. Naša dolžnost je tedaj, da jim to važno kulturno vrednoto posredujemo. Vsak malo, vsi vse. To velja tudi pri propagandi za naš list.

Vsak naš član naj nam pridobi samo 5 naročnikov, naročniki pa vsaj po enega — pa bo naše finančno vprašanje rešeno in bomo lahko redno in brez skrbi izdajali naš list. Pa še izboljšali ga bomo, ker ne bo treba tako štediti kakor moramo sedaj.

Treba je samo list pokazati, pa ga bo vsak rad naročil. Naročnina 10 dinarjev na leto je tako neznatna, da ne more biti nikaka ovira za naročitev.

Zato na delo — in propagando, da bomo dvignili število naročnikov in tako zagotovili listu v javnosti ono mesto, katero mu po svoji vsebini tudi pripada. J. R.

Življenje mladega delavca v obratu je več vredno kakor najdražji stroj. Zato zahtevamo, da so stroji zavarovani in varnostne naprave tako urejene, da varujejo delavca pred nezgodo.

Zdravniški pregledi vajencev

Veliko smo že pisali in postavljali zahtevo, naj bi se vajencem v pogledu zdravja posvečalo od strani bolniške blagajne več pozornosti. Sedaj je končno tudi v tem vprašanju zadeva toliko dozorela, da je OUZD sklenil izvršiti

zdravniški pregled vseh vajencev. Ti pregledi se bodo vršili v prihodnjih mesecih. Delodajalci bodo pozvani, da pošljejo svoje vajence na pregled. Ti pregledi pa se bodo pozneje redno obnavljali.

Sicer so bili tudi dosedaj predpisani obvezni zdravniški pregledi vajencev in to pred vstopom v uk, vendar se to ni izvajalo. Sedaj se bo to začelo sistematično izvajati, in sicer ne samo pred vstopom v uk, marveč tudi pozneje. Ti pregledi bodo gotovo velike važnosti. Saj je danes mnogo mladih delavcev vajencev, kateri se vsled šibkosti ali bolezni, pa se dovolj pravočasno ne gredo zdraviti, pokvarijo svoje zdravje in so zato potem nesrečni vse življenje.

Zelimo le, da bi zdravniki te preglede kar najbolj natančno vršili, kakor tudi, da bi se jim dala na razpolago potrebna sredstva. Brez teh namreč tudi najboljši pregledi ne bodo mnogo koristili.

Dajte slabotnim in bolehnim vajencem okrevišča in počitniške kolonije, ako pa ni delo primerno zanje, naj izpremeje poklic.

Vajenci! Opozarjamo vas na te preglede. Ako bi ne dobili vabila na ta pregled, ga sami zahtevajte. Gre za vaše zdravje in tako zdravje vsega naroda.

Hočemo zdravja, ker le zdravi delavci moremo v polni meri vršiti svoje delo pa naj bo to v tovarni, v družini in sploh povsod, kjerkoli se udeležujemo.

*

Pri preventivnem zasledovanju in zdravljenju obolenj bo treba posvetiti kar največjo pozornost vajencem in vajenkam, katerih organizem je šibak in zaradi tega posebno izpostavljen raznim poklicnim in izvenpoklicnim kvarnostim in škodljivostim.

(Šef zdravnik OUZD dr. Drobnič v »Spomin. zborniku OUZD za leto 1937«.)

Vse, kateri prejema naš delavski mladinski list »Delavsko mladino«, prosimo, da nam sporočite, kako vam list ugaja, kakor tudi vse pomanjkljivosti, ki ste jih opazili. Pa ne samo to. Pošljite nam tudi kak prispevek, članek o kakem važnem dogodku iz vašega življenja v tovarni, na ulici ali kjer koli.

List mora postati ves naš, ki nam razkriva naše življenje, borbe in težave. Vsak mora najti v njem kos sebe in svojega življenja. Zato prosimo vse naročnike, člane in članice — pišite za ta list prigode iz vašega življenja, da se bomo ob njih učili in tako spoznali sami sebe in se z njimi zavedli nalog, katere so nam v življenju postavljene.

Mislím, da ne zahtevamo preveč.

Uredništvo.

Srečanje...

Jutranja pot me je vodila v mesto. Mraz je bil. Z gora je pihala mrzla burja, in ivje na drevju se je lesketalo v prelepih bisernih iglicah. S streh so visele biserne svečke, potok se je lesketal v prelepih kapnikih. Z vzhodne strani pa je sonce ožarjalo vso to lepo naravo. Oh zares, čuda se ne skrivajo: v svitu božje narave!

Pred menoj je stala deklica. Bila je še mlada. Njene velike črne oči so zamišljeno gledale nekam daleč... In tedaj je pripihal vlak, a njegov žvižg jo ni zdramil. Topo je gledala naprej, v revni strgani obleki, v roki pa je držala siromašno košaro. Zeblo jo je! A vseeno je stala sredi ceste in zrla v odhajajoči vlak. Kakor, da bi z njim bežale tudi njene misli. Tedaj je pri-

drvel kolesar. Ni ga čula. Podrl jo je na tla, in jo nahrulil, češ, kaj se potikaš tu na cesti. A ona je mirno vstala in stopila na kraj ceste in se zopet nekam zamislila... Zasmilila se mi je. Najraje bi ji podala roko, da bi šla z menoj in mi pripovedovala svoje trpljenje. Tedaj pa je izginila v bližnjo hišo. Kmalu je prišla ven, praznih rok in nadaljevala svojo pot. Poti sta se zgrešili. Jaz sem nadaljevala svojo pot ona svojo. A iz daljave sem čula rezki krik, krik mladega dekleta, ki je prepuščena usodi, mladega življenja. Kruha išče, a ga ni! Ljubezni išče, a je ne najde! Mladost preživlja v obupu! — Dolgo je že od tedaj — vsak dan nadaljujemo isto pot, a one deklice ne vidim več! Morda je že našla konec trpljenja? Bog ve?

ODPRI ROKE, ODPRI SRCE...

Kadar je kdo potreben pomoči, mu priskoči na pomoč in pomaga.

Neke nedelje popoldne smo se vozili v vlaku proti Ljubljani. Nabito poln voz same mladine, ki je gotovo šla v mesto na razvedrilo.

V kotu pri oknu je sedel mlad mož, ki je bolj, ko smo se bližali Ljubljani postajal nemiren. Vstal je, tipal okrog sebe in ugovarjal potnike. Bil je slep. Prosil je, naj bi mu kdo pomagal z voza, kakor tudi, da bi mu pokazal vlak, ki bo peljal proti Dolenjski. Vsak se ga je izognil, kot da ne čuje in razume kaj slepec prosi.

Na postaji smo. Vsi hite, da čim prej izstopijo. Nihče se ne zmeni za slepca, ki še vedno prosi, naj se ga kdo usmili.

Kakor, da sem sam tudi sokriv tega okrutnega nerazumevanja, sem stopil k njemu, vzela njegov kovček in mu pomagal z voza.

Zahvaljeval se mi je kakor otrok in pripovedoval, da gre v Kočevje v zavod za slepce.

Težko mi je bilo pri srcu, da ta ubogi fant, ki že itak dovolj ubog in nesrečen ni našel nikogar, katerega bi ganila njegova nesreča.

Mi mladi delavci, člani KDM pa kaj takega ne smemo nikoli dopustiti. Naša prva naloga mora biti v takih pri-

merih, pomagati. Kadarkoli je kdo v stiski in pomoči potreben ne pojdimo mimo njega, marveč mu nudimo pomoč, kolikor je v naših močeh. —

P A D

Daleč vstran od ostalih tovarniških objektov stoji siv in puščoben, kakor kak samotar, velik plinski rezervoar. Nihče se ne zmeni zanj. Sam dela, stalno in brez ropota potiska plin po ceveh plinskega omrežja vsega mesta. Dva metra visoka železna ograja ga obdaja, kakor zid sulic in zabranjuje vsak pristop nepoklicanim.

Od retort na katerih je napepljena konstrukcija cevi na vse strani, da zgleda kakor pajčevnasta mreža, pride ključavničarski mojster z dvema delavcema. Pri železni ograji obstanejo in gledajo na kazalec, ki je na kakor vozno kolo veliki kazalni plošči nameščen, da kaže kubično vsebino plina v posodi.

»Tako Ludvik, nad kazalno ploščo se mora montirati žarnica. Oba prečna nosileca se morata prevrtati in nanju bomo montirali luč. Locenj se bo napravil po meri.«

Ludvik in njegov tovariš Avgust poslušata kar jima mojster razlaga; nato se vrneta nazaj v obrat in se posvetujeta kako bosta spravila visoko, štirideset klinov obsegajočo lestvo k rezervoarju. Pri dviganju lestve jima bodo pomagali štirje delavci, nato bosta pa že sama delala naprej.

Lestva je postavljena. Z gornjima koncema je zasidrana med dva železna nosileca, ki štrlita kviku nad kazalno ploščo. Lestva tako ne more zdrkniti ne na levo, ne na desno stran. Pa kljub temu stresa Ludvik lestvo, da preizkusi, če je sigurna. Sele nato začne stopati po klinih lestve navzgor. Čim bolj se dviga, tem bolj se lestva upogiba in guga sem in tja pod njegovo težo. Ludvik pleza enakomerno navzgor in gleda kako Avgust skrbno varuje lestvo z nogami, ki jih je postavil pred konice lestve in skrbi, da bi lestva ne zdrknila po tlaku in se ne bi pripetila nesreča.

Zanese se na svojega tovariša Avgusta. Saj že dolgo delata skupaj. Povsod poprime sam za delo, kjer je potreba in zato je lahko brez skrbi.

Ko je prispel vrh lestve je vtaknil eno nogo skozi klin, da oprosti roke. Nato premeri razdaljo med ploščo in nosilci, vrže vrv navzdol, na katero Avgust priveže držalo in ročno vrtalno pripravo.

Vrtati nosilec v taki višini ni šala. Zaradi višine se mora kretanja telesa dobro preudariti in previdno izvesti. Vrtalno pripravo in držalno oporo je treba natenkrat zastaviti, skoraj bi potreboval še tretje roke, da bi mogel oboje držati in še vrteti napravo, dokler se sveder ne zajé v železo. No, navsezadnje se spretosti in trudu le posreči, da trdno zastavi sveder na naznačeno mesto in začne vrtati. Ker je moral vso težo telesa držati le na nogah, ki so se že začele tresti, si je sedaj lahko pomagal z levo roko, ki jo je naslonil na nosilec. Z desno roko pa je vrtel in vrtel vrtalno napravo, vedno navzdol v desno smer. Tako vrta in vrta...

Avgust pa medtem stoji še vedno pred lestvo. Ko se lestva pod

C !...

pritisikom tovariša pri delu nevarno zaguga in sili proti njegovim nogam, zaskrbljeno pogleda kvišku in se še bolj čvrsto upre ob konici lestve.

Naenkrat se oglasi za njegovim hrbtom brbljanje otroškega glasu. Avgust se obrne, — aha — saj to je vendar njegova dveletna hčerka. Pa tudi njegova žena je zraven, gotovo je prinesla za njim njegovo malico, katero je popoldne pozabil vtakniti v žep. Njegova mala hčerka nerodno koraca proti njemu, previdno postavljajoč eno nogo pred drugo. Roki je imela stegnjeni predse in v njih je držala njegovo malico. Naenkrat se punčka spotakne, pade naprej in grozi, da se bo prekuenila v pločevinast zaboj za orodje, ki je stal na tleh.

Avgust hitro priskoči in še utegne zagrabit hčerko za obleko in preprečiti padec. V istem času pa zdrsi lestva po gladkem tlaku mimo njega. Kakor divji skoči za njo in zgrabi za konca. Drsajoča lestev ga povleče nekoliko za seboj, končno se mu le posreči, da jo zaustavi.

»Drži se Ludvik!« zakriči navzgor. Pa lestev je že zdrknila izmed nosilcev navzdol. Njeni konci so ravnokar udarili ob globlje ležečo železno steno okroglega plinskega rezervarja. Lestva se enkrat odskoči, kakor da bi hotela vreči človeka s svojega temena, nato se odbije in ko nikjer ni dobila opore, začne postrani drseti proti zemlji.

Zgoraj se Ludvik sprva niti ne zavé, kaj se je zgodilo. Naenkrat zdrsi. Nosilec, za katerega se je hotel zgrabit, nad njim izgine. Ko lestva udari ob železno steno, vtakne Ludvik roke skozi kline in skuša z obema rokama zadržati vožnjo v smrt.

Zastoj! Lestva se odbije in začne drseti. Prsti postajajo vroči, koža se obdrgne in pekoča bolečina ga prevzame. Pa jih kljub temu ne umakne. Drugače sploh ne more zaustaviti lestve. Medtem, ko drsi navzdol, se mu zdi, da kontrolira železno steno, v njej vidi pod sivim lakom od rje razjedena mesta, ki so preluknjala železno steno. To mora javiti mojstru.

Tak nesmisel! Spodaj bo ostal mrtev in nikoli ne bo mogel ničesar povedati.

Padajoča lestev, nenaden strah, občutek groze v pričakovanju, da bo razbit obležal spodaj, mu daje silo, da njegove misli bliskovito delujejo. Slike mu jasno in otipljivo prihajajo pred oči. Vidi svojo ženo in otroke kako iztegujejo roke proti njemu, da bi zadržale padajočo lestev.

»Babi! Babi!« zakriči. »Jaz nisem kriv! Ne vem kako je prišlo do padca.« Osramočen zapre oči. Da, takrat, ko mu je žena podarila prvega sina, je bil pijan.

»Neumnost! Cvekač! se zadere in ko dobi v ušesa oster odmev od stene odbijajočega se zvoka njegovega glasu, se zave svoje prisotnosti. Vidi kako z grozno naglico pada ob steni navzdol, kjer čakajo železne, ostro prikovane osti ograje, kakor krvi željna kopja na njega. »Na te ostre osti se bom nasadil, ki me bodo

prebodle kakor sito. Ne! ne, tako pa ne maram umreti! Tako ne!« mu šinejo misli skozi možgane.

Z bliskovito naglico vtakne noge skozi lestvo med klini in skuša z njimi odbiti lestev od železne stene. Lestva pa se je le malo odbila in zopet pada k steni nazaj. Udarec ob steno je v pravem trenutku izrazil. Krčevito se je z rokami oprijel stranskih drogov lestve, noge je skrčil in kakor zbesneli konj udaril z njimi ob kotel in se odbil.

To je pomagalo. Plinski rezervar se je oddaljeval od njega in nazadnje prekucnil. Grozne konice železne ograje so izginile pod njim.

Kako dolgo pada lestev? Kot

mlad fant je že videl padajočo lestev — ena, dve — in že je ležala vsa razbita na tlaku.

In on? Daleč, prav daleč, kakor v sanjah sliši slaboten udarec in pok. Razmeroma nalahko je zadela lestva ob tla. Pa vseeno z njegovimi nogami ne more biti vse v redu. Pa sedaj mu je vseeno. Sedaj bi rad zaspal.

Potem — radi nečesa je postal truden in slab, je odprl oči. Pred njim stojijo tovariši, mojster, obratovodja, ravnatelj. Vsi ga resno in polni sočutja gledajo.

Kaj pa je? Ali sanja?

Ah, montaža luči — padajoča lestva — boj z železno ograjo. — Ponesrečil sem se.

Zopet zapre oči. Le kaj je z

njegovimi nogami? Le, kaj je?.. on mora vedeti!

Počasi okrene glavo. Zraven njega leži lestva. Drogovi in klini — vse razbito, zdrobljeno. — Tako nekako morajo izgledati tudi njegove noge — saj jih je imel vtaknjene skozi kline.

Ludvik misli na ženo, na otroke... in joče. Se nikoli ni jokal. Zato tudi sedaj joče sramežljivo, tiho, čisto tiho — sam zase...

(Po »Arbeiterjugend« iz knjige Alle Achtung Männer.)

Zdrava in zadovoljna delavska mladina — je graditeljica nove sreče v delavskih družinah.

Na vlaku...

Na stotine je vajenk, vajencev pa tudi delavcev, kateri se dnevno vozijo iz različnih krajev v mesta na delo. V mestih so stanovanja predraga, zaslužek naših mater in očetov pa premajhen — zato stanuje velik del delavskih družin daleč izven mest, kjer se za manjši denar dobi skromno stanovanje.

Ta pot na vlaku, avtobusih, katero prevozijo mladi delavci in delavke ni prijetna. Utrudljiva je. Že delo samo po 10, 12 ur dnevno dovolj utruja — dušo in telo. Poleg tega pa vožnja zjutraj in zvečer, vzame še to malo prostega časa, katerega mlad delavec ima.

In kaj vse se na vlaku starejši delavci razgovarjajo. Umazanosti za katere ni najti primernih besed. Prav nič ne pomislijo ti delavci, da sedi poleg njih mlado dekle, ki ji je vsaka umazana beseda strup in ubijanje njene poštenosti.

Nekoč sem v vlaku doživel tole prigodo: Več delavcev, med njimi tudi nekaj delavkdeklet, se je peljalo na delo. Kvant in umazanosti nič koliko. Pa vstane ena od deklet in reče: »Rada bi vedela ali tudi doma pri otrokih in fantje svojim dekletom pripovedujete take neslanosti in umazanosti. Tam gotovo govorite bolj pametno in premišljeno. In ker tudi me, čeprav preproste delavke, nismo nobene vlačuge, zahtevam, da takoj

prenehate s takim govorjenjem. Fuj, nisem mislila, da ste tako pokvarjeni.«

Vse je umolknilo, samo ropot koles se je slišal in rezki piski lokomotive.

Tudi mi, člani naše KDM, dekleta in fantje, moramo ob vsaki priliki kadar ogroža kdo čast in poštenje našega druga, zastaviti zanj moško besedo. Tudi to je del naše naloge in apostolata, katerega tirjajo od nas načela naše KDM.

Vsi vajenci in vajenke so zavezani zavarovanju zoper bolezen, nezgode in sedaj tudi starostnemu zavarovanju. Po večini so uvrščeni v I. mezdni razred. Nad 18 let stari vajenci so uvrščeni v III. mezdni razred. Največ vajencev je bilo zavarovanih v I. razredu leta 1929., in sicer 15.054, najmanj pa leta 1954., in sicer 8.057. V letu 1957. jih je bilo 8.254. Padanje števila vajencev ni pripisovati zgolj gospodarski krizi, pač pa nazadovanju števila porodov med svetovno vojno.

Največ vajencev je v oblačilni stroki, in sicer nad 2.000; sledi kovinska industrija z 1.614 vajenci; v lesnih strokah jih je nekaj nad 1000.

Vse cenjene naročnike našega lista prosimo, da poravnajo naročnino. Ker živimo iz rok v usta, je za upravo vsak, ki te sicer tako majhne obveznosti ne uredi, velika ovira pri rednem izdajanju lista. Zato prosimo vse, kateri še niso nakazali zneska 10 din, naj to čimprej uredijo. **Uprava.**

Kako je s pravnim varstvom naših vajencev?

(Dalje.)

Število pomočnikov se izračuna po tem, koliko pomočnikov je bilo povprečno zaposlenih (najmanj 4 tedne) v dotičnem obrtu zadnje leto. Če se število pomočnikov kasneje zmanjša, ostanejo vsi vajenci v uku.

Za dobo 6 mesecev, računajoč od izdaje pooblastila ali dovoljenja, ne smejo lastniki obrta sprejeti več kot enega vajenca.

Če lastnik obrta sam dela, ali z enim pomočnikom, lahko sprejme le enega vajenca v uk, če bi prvi po pogodbi končal učenje v 6 mesecih.

Če je vajenčevo razmerje prenehalo pred koncem pogodbenega učnega roka, lastnik obrta je pa nato sprejel drugega vajenca, sme čez določeno število sprejeti ponovno prejšnjega vajenca samo tedaj, če je vajenčevo razmerje prenehalo zaradi bolezni ali česa podobnega.

Trgovci brez posebne izobrazbe, ki izvršujejo obrt po usposobljenem poslovodju, sploh ne smejo imeti vajencev.

Za vajence, ki so že v uku, ne veljajo omejitve, predpisane s to uredbo, in morejo dovršiti svojo učno dobo ne oziraje se na število zaposlenih pomočnikov v dotičnem obrtu.

Dokler število vajencev ne pade na sorazmerje, določeno v tej uredbi, ne morejo lastniki obrta v primerih iz prvega odstavka sklepati pogodb za sprejem novih vajencev.

Ta odredba velja za vse obrate in delavnice, tudi za tiste, ki ne spadajo pod obrtni zakon.

Kršitve teh predpisov se kaznujejo z denarno kaznijo od 5 do 6.000 dinarjev.

Izdajajo se uredbe, zakoni, toda kar se izvaja, se izvaja v dobro »višjih kast«. Vajencev pa, ki so najbolj potrebni pomoči, se kljub temu ne upošteva. Starši dajo otroka, da se izuči obrti, ker ga ne morejo šolati. Pri učenju obrti pa vajenca podjetnik porabi za vsa druga opravila, kakor bi ga pa naučil svoje stroke. Kako more potem učenec postati dober obrtnik, če se obrti ne uči, kakor bi se hotel in moral. V tem greši mnogo obrtnikov.

Po zakonu so obrtniki dolžni dajati po enem letu vajencem plačilo. Tega se malokdo drži. Še celo tisti, ki so vajencem prej to nagrado dajali, pravijo sedaj, da čakajo uredbe o minimalni višini tozadevnih nagrad. Ta uredba bi bila nujno potrebna. Zakon o obrtih imamo že več let, uredbe pa še danes ne!

(Dalje prihodajč.)

MLADINA!

kupuje samo pri tordkah ki oglašajo v našem listu

Priporoča se VIKTOR VRE-NJAK, trgovina z mešanim blagom, Vir pri Domžalah.

Priporoča se FRANC ERBEŽ-NIK, trgovina s slamniki in klobuki, VIR pri DOMZALAH.

Priporoča se ANTON DIMNIK, trgovina z mešanim blagom v Domžalah.

Zimnice, peresnice za postelje, otomane, aktovke, damske taške, dobite najnejeje pri MARTIN MALI, Domžale.

Priporoča se MARIJA SESEK, gostilna na Homcu.

Priporoča se LUDOVIK LEONARDI, gostilna in trgovina z mešanim blagom, Vir pri Domžalah.

Priporoča se RIHTAR MIHAEL, trgovina z mešanim blagom, Dob pri Domžalah.

Ure, zlatnino in srebrnino, kakor tudi vsa popravila spadajoča v stroko po zelo zmernih cenah pri ANTONU KAJFEŽU v Ljubljani, Miklošičeva c. 14.

ANTON SFILIGOJ, Ljubljana, Frančiškanska ul. 1. Velika zaloga molitvenikov, vencev za birmance itd.

Lepe svilene srajce in drugo perilo, kakor tudi blago za obleke izbirajte v trgovini JOSIP SENICA, Domžale.

Priporoča se ROMANA LOŽAR, trgovina z mešanim blagom v Domžalah.

Vse športne potrebščine, specialna oblačila za motoriste in dežne plašče v veliki izbiri pri B. KOLB & PREDALIČ, Ljubljana, Kongresni trg 4.

Posetite vsi knjigarno KLEINMAYR & BAMBERG, Ljubljana, Miklošičeva c. 16. Postregli Vam bomo z leposlovno in znanstveno literaturo vseh dežel in jezikov. Preskrbimo vse vrste časopise in revije.

Priporoča se IV. KOVAC, trgovina s specerijskim in galanterijskim blagom, Maribor, Frankopanova 15.

Harmonike vsake vrste in kvalitete dobite najugodnejše pri ANTONU ZELEZNIKU, izdelovaltelju harmonik na Vrhniki. Zahtevajte prospekte!

Kupujte konfekcijo in manufakturo pri ANTONU MACUNU, Maribor, Gosposka ulica 10.

DELAVSKA MLADINA

izhaja vsak mesec. Celoletna naročnina 10 din. Posamezna številka 1 din. — Izdaja »Krščanska delavska mladina« (Jožko Rozman). — Odgovorni urednik Jožko Rozman, Ljubljana. — Tiska Zadruga tiskarna v Ljubljani — Tyrševa cesta 17 (Maks Blejec).

KONFEKCIJA
JAKOB LAH
MARIBOR
GLAVNI TRG ŠT. 2